

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של ביטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת ואתחנן י"א אב תשפ"ו × עלון 201

בהשגחה

מה עושים כשמגיע גל גבוה?

יש שתי דרכים להתמודד עם גל גבוה. הדרך האחת היא להילחם בו - פשוט להילחם בגל. הדרך השנייה היא לכופף את הראש.

כשאדם נלחם בגל, לפעמים הגל מפיל אותו, ולפעמים הוא מצליח להתגבר עליו. אך כך או כך, הוא יוצא מותש ועייף.

לעומת זאת, הדרך השנייה - לכופף את הראש - תמיד מצליחה, ואינה מכלה את כוחותיו של האדם. כך הוא יכול להמשיך ולחיות בים.

רבן גמליאל סיפר (יבמות קכא, א) שראה בים את ספינתו של רבי עקיבא שנשברה. הוא דאג מאוד לגורלו של רבי עקיבא. לאחר שיצא מן הים, ראה להפתעתו את רבי עקיבא חי וקיים.

שאל אותו רבן גמליאל: "מי הציל אותך?"

ענה לו רבי עקיבא: "הזדמן לי קרש ועליתי עליו. וכשהגיע גל, לא נלחמתי בו, אלא פשוט הרכנתי את ראשי לפניו והתכופתי אליו. כך הים לא בלע אותי, אלא נשא אותי עד החוף."

בדבריו אלו גילה רבי עקיבא את סוד חייו, ואת הסוד לחיים טובים של כל יהודי: לפעמים דווקא הורדת הראש וההכנעה הן שמצילות את החיים.

כל אדם עובר התמודדויות. לעיתים מתעורר הרצון להילחם, לנסות בכל מחיר לעשות את מה שנראה לו נכון.

רבי עקיבא לימד אותנו דרך אחרת. הגר כבה? החמר והתרנגול אינם? התכופף, הוא יושב בחושך ואמר: "כל מה דעביד רחמנא - לטב עביד".

כשאדם יודע להתכופף, הוא יכול לעבור גם את הים הסוער. הים אינו בולע אותו; הגלים עצמם מסייעים לו להגיע אל החוף - והוא ניצל.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

זן ומפרנס - בכל יום

אוצר של ממש מוברח לידי של הרבי הקדוש רבי יואל מסאטמאר בתוככי המחנה הנורא 'ברגן בלזן'; כיכר לחם טרייה. אולם הרבי מסרב להשאיר את האוצר הנדיר ברשותו...

שמחת תורה קיים את הריקודים וההקפות כאילו נמצא הוא בעירו ובחצר קודשו. השמחה העצומה בה היה הרבי שרוי, השכיחה במעט מהנמצאים במקום את הקושי הנורא. אפילו היהודים הרחוקים מיהדות ששהו במחנה, עמדו משתוממים ונדהמים נוכח המראה הנשגב של אדם המתעלה לדורות כה רמות, כאשר חרב חדה מונחת על צווארו.

כאשר תקע הרבי הקדוש בשופר, רעד המחנה והזדעזע. באותם רגעים עברה במקום קבוצת יהודים פולנים, אסירי המחנה שהולכו לעבודת פרך. הם נעמדו במקומם במסירות נפש במטרה לשמוע את תקיעת השופר. הגרמנים הרשעים החלו להצליף בהם עד זוב דם על שהפסיקו ממהלם, אך הם בשלהם, ניצבים מבלי לנוע, מקיימים 'לשמוע קול שופר'.

× × ×

יחד עם הרבי הקדוש שהה במחנה החסיד ר' ליפא בלוי מהעיר בודפשט. ר' ליפא ליווה את הרבי הקדוש בכל ימי שהותו במחנה, ודאג בכל ליבו ונפשו למען שלומם.

בוקר אחד ניגש ר' ליפא אל הרבי, ושלק בהיחבא מתוך קפלי בגדו - כיכר לחם שלם!

"רבי! רעייתי הצליחה להשיג שני כיכרות לחם שלמים, והחלטנו להעניק אחד מהם במתנה גמורה לרבי!"

כיכר לחם ב'ברגן בלזן' הייתה שוות ערך לאוצר של ממש, כמו תיבה מלאה זהב ויהלומים.

הרבי הקדוש רבי יואל נטל את ידיו וטעם מעט מן הלחם, ואחר הגיש לר' ליפא בלוי את יתרת הכיכר הנותר, באומרו:

"ר' ליפא אהובי, אני מודה לך מקרב לב על כיכר הלחם שנתת לי. אולם, מעדיף אני להחזיר לך, כי אינני רוצה לדאוג את דאגת המחנה. אינני רוצה לאבד חלילה את אמונתי בבורא יתברך, רוצה אני להאמין בלב שלם כי גם לאחר בוודאי יזמן לי ד' יתברך, הן והמפרנס לכול, את מזוני. אם אשמור את כיכר הלחם, מאין תהא לי ההתחזקות באמונה? רוצה אני לקיים את דברי המגן אברהם' שמביא בשם הזוהר הקדוש, שאין לדאוג את דאגת המחנה, ויש להיות תמיד נושא עיניים אל ד' באמונה וביטחון!"

שאון אדיר ומחרש אוזניים הפר בבית אחת את שלוותה של מדינת הונגריה. ביום ראשון כ"ד באדר תש"ז, פלשו עשרות רבות של טנקים אל שטחה של הונגריה, והחלו לשעוט ברחובותיה של בודפשט הבירה. הרעש הכבד הלך והתעצם, מרעיד את האדמה ואת ליבם של יהודי הונגריה האומללים, שידעו והבינו היטב כי סכנה איומה מרחפת מעל לראשם.

בתוך ימים אחדים בלבד הפכו חייהם של רבבות אלפי יהודי הונגריה לחי סבל ורדיפה נוראית. עם תחילת חודש ניסן גורשו וקובצו אל גטאות צפופים ודחוקים. אלפי אלפים של יהודים שהו באותם ימים בשטחי הונגריה, כשרבים מהם הם פליטים שנמלטו ובאו מאזורי שליטת הנאצים. כעת רוכזו כולם באכזריות נוראה לשכונות מגורים קטנות, בהן שררו צפיפות ודחוק נוראים ובלתי נסבלים. מחסור חמור במזון ומים נוצר, ומחלות מידבקות החלו מתפשטות בקצב מהיר.

בגטו היהודי בעיר 'סאטו-מאר', הלא הוא סאטמאר הנודעת, ניצב היה הצדיק אוהבן של ישראל רבי יואל מסאטמאר, ודאג לכל אחיו ככל אשר משגת ידו. גם נשא בפניהם דברי עידוד וחיוק, וטללי תחייה ספוגים באמונה שלמה בבורא יתברך, שלא עוזב את בניו, ולא כלו רחמיו לעולם, גם במיצר ואפילו בהסתרה.

הנה, באחד הימים יצא הרבי הקדוש למסע בריחה מידיהם של הרשעים, ויצא מעירו בהסוואה ובהיחבא; אולם, גזרה ההשגחה העליונה, וביום י"ח בתמוז של אותה שנה נתפס הרבי באזור גטו קולוז'וואר והועבר למאסר במחנה הנורא הידוע לשמצה 'ברגן בלזן'. חודשים ארוכים שהה הרבי בגבולות המחנה, כשגם בהיותו נתון בסכנת חרב והרג, לא ויתר על הליכותו בקדוש ואף לא על חומרותיו.

בחסדי ד', מאסרו של הרבי במחנה היה ב'תנאים מועדפים' יחסית, עם פטור חלקי מעבודות הפרך ועוד הקלות. אולם, בכל אותו זמן נתון היה הצדיק בסכנה איומה, תחת עיניהם הפקוחות של הנאצים הרשעים.

בימים הנוראים ערך הרבי את תפילותיו בהתלהבות, כבימים שלפני המלחמה, ואף נשא מדרשותיו שנאמרו בלבית אש. ביום

× עד שהגיע האישור למימון ניתוח ×

מדבר ר' ש. רבינוביץ מירושלים.

הבת שלנו, שנולדה לנו למזל טוב, נולדה עם עיוות ברגל. אחרי שנבהלנו ואחרי שהרגיעו אותנו, ואחרי שדיברו איתנו על כל ההשלכות של הבעיה, הגענו למסקנה שזה לא כל כך נורא. הילדה תצטרך לעבור 'רק' ארבעה ניתוחים בלוס אנג'לס, ואחריהם הרגל שלה תוכל ללכת כרגיל, כמו אצל כולם. היא עוד תשתובב ותשחק, ועוד נזהיר אותה לא לרוץ מהר מדי.

בוודאי אתם יכולים להבין, שכאשר בעיה כזאת נמצאת במשפחה, כל החיים מקבלים מימד של עומק. העשייה שונה, התפילות אחרות. ביקשנו מד' שיעזור לנו וירפא את ילדתנו, ועשינו כל מה שצריך. ברוך ד', היא עברה שלושה ניתוחים בלוס אנג'לס. כל ניתוח כלל גם תקופה של פיזיותרפיה, וברוך ד', הרגל התקדמה בקצב שלו קיוו הרופאים. הם היו מרוצים, וקבעו לנו תור לניתוח הרביעי, האחרון, בחודש חשוון של השנה הבאה. מנוסה בכל מה שקשור למסמכים שצריך להשיג, ניגשתי לאדם המתאים בקופת החולים כדי להוציא התחייבות לתשלום הניתוח. אלא שכאן הוגפו בפניי שערים. "הניתוח הזה לא בסל", כך הוא ענה לי.

"מה פירוש?" נדהמתי, "שלושה ניתוחים שילמו לי, והאחרון, זה שאחרי הילדה כבר תהיה בריאה לגמרי בעזרת ד' - בדיוק אותו לא?!"

"תבין", הסביר האיש, "הביטוח המשלים מוכן לממן עלות של ניתוחים בחו"ל בסכום של עד מיליון שקלים. הבת שלכם כבר עברה את התקרה, ואי אפשר לממן לה את הניתוח הזה".

זה היה הלם. כל כך הרבה התמודדנו בקטע הרפואי, כל ניתוח דרש התארגנות של כל המשפחה - להשאיר את כולם בירושלים, לעזוב עבודה ומשפחה, לנדוד לעיר רחוקה בחו"ל, להתמודד שם עם שהייה בין גויים ועם אנגלית רצוצה... עם כל העזרה שקיבלנו מאחינו בית ישראל, מכניסי האורחים וגומלי החסדים - זה קשה. ואת זה עשינו כבר שלוש פעמים. והנה עכשיו, בפעם הרביעית והאחרונה, קפץ עלינו גם רוגזו של הכסף. חזית חדשה בפתחנו.

פניתי ישירות למשרד הבריאות, אבל הם טענו שהקופה צודקת, והסירוב בעינו עומד. התקשרתי לעסקנים וביקשתי שיעזרו לי. הם השתכנעו לגמרי שהביטוח חייב לשלם את זה, אבל זה לא עזר לי. יצרתי קשר עם עורך דין ממולח, והוא אמר לי, "אתה כבר תראה. אני כותב מכתב חריף מאוד למשרד הבריאות, עם כל הנתונים שלך, משהו שלא יוכלו לעמוד בפניו. הם עוד יצטרכו לשלם לך פיזיים על עוגמת הנפש בעיכוב התשלום על הניתוח".

הוא דיבר גבוהה גבוהה, אבל כאשר התקשרתי אליו אחרי חצי שעה, הוא לא ענה. אחרי שעתיים שוב שקט. למחרת ולמחרתיים הרמתי אליו טלפונים, אך ללא מענה. בשלב הזה אמרתי: "די להשתדלות!"

יומיים לפני ראש השנה התקשרה אלינו המזכירה של קופת החולים ואמרה לנו: "לטובתכם, כדאי לכם לפגוש פרופסור מומחה שיקבע שאתם צריכים את הניתוח בחו"ל. אם הוא יכתוב במכתב שחייבים להטיס את הילדה, לא יוכלו לסרב לכם".

בערב ראש השנה, יום כל כך עמוס, נסעתי עם הבת שלי לאותו מומחה, אשר כפי הנראה היה מומחה בקשירת שרוכי נעליו. הוא רפרף על המסמכים שהבאתי, ואמר: "אני לא מבין בשביל מה צריך לטוס. זה הרי ניתוח ממש פשוט, אפשר לעשות את זה כאן! תדברו עם המזכירה שלי והיא מיד תקבע לכם תור".

את מסקנתו זו הוא רשם במכתב, ובזאת סתם את הגולל על הסיכוי להשיג כסף מהביטוח. ממש מומחה לנפונים.

חזרתי הביתה, סיפרתי לאשתי את כל המהלך הכושל של הפגישה, ועל ההונאה החמורה שהונו אותנו. חששתי מתגובתה, אבל היא אורה עוז ותעצומות, פרשה מפה לבנה על השולחן, ואמרה לילדים: "ברוך ד' יש אישור לניתוח. אמנם עדיין לא קיבלנו אישור כתוב שאפשר להחזיק ביד, אבל הכול עוד יסתדר". ככה נכנסנו לשנה החדשה עם המון תפילות שהקב"ה ירפא את בתנו ברפואה שלמה לגמרי.

התחלנו ללמוד 'שער הביטוח' מדי יום, התחזקנו בברכות ובעניית אמן, ועל התפילות אני לא יכול אפילו לכתוב. היו לנו דיבורים מתוקים עם ד' יתברך, אשתי הייתה מסתגרת בחדר ומדברת עם הקב"ה במילים שלה, מודה לו על כל הטוב והבריאות ועל הניתוחים שאותם הביטוח כן היה שליח לממן. מבקשת שד' יעזור גם עכשיו.

כל הזמן התפללנו שהביטוח ישלם, עד שאחד הילדים שלנו אמר, "למה לבקש שהביטוח ישלם? מה זה משנה מי ישלם את זה? הקדוש ברוך הוא יכול לשלם ניתוח גם בלי הביטוח..."

החגים עברו, ובית החולים התחיל לשלוח דרישות לתשלום עבור הניתוח. המשוואה הייתה ברורה: אין כסף - אין ניתוח!

עלה בדעתי לבקש הנחה. עתה, אחרי כל ההתחזקות בביטחון, שלחתי את הבקשה כתובה בצורה עניינית, ללא תחנונים והתרפסויות. כתבתי רק: 'כירורג יקר, שלושת הניתוחים שבתנו עברה תחת ידך, שולמו על ידי הביטוח, ועכשיו בניתוח האחרון, הביטוח אינו מוכן לשלם זאת. לכן אבקש לקבל הנחה. תודה רבה'.

שלחתי את המכתב ביום ראשון, שבוע וחצי לפני הניתוח, וקיבלתי תשובה מדהימה: הכירורג אישר חמישים אחוזי הנחה!

הרוגע ושלוות העולם הזה של בעל הביטחון

ומתועלות הבטחון. למנוחה - פתחון. שלוה מדיאגות ונדנודים ומניעת צער. מתאוות סער. בעולם הזה - שקט ובטחה צמודים ולנפש מנוחה. מלהרחיק הליכה. ענויי גוף ונפש מנדודים בשני העולמות. שמחתו בהשלמות. אשרי הבוטחים - אינם טרודים

השיר והשער

שירת קודש מרוממת
על פי ספר שער הביטחון

× הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א ×

הברכה הגדולה ביותר

מי לא הלך פעם לצדיק לבקש ברכה?! כל ברכה בעיתוי הנצרך לה: נחת, שידוכים, בריאות והצלחה. משום מה, פחות שמענו שמבקשים ברכה שירגישו שייכות לקב"ה... זאת על אף שלמעשה, קרבת ד' זו השמחה האמיתית בעולם הזה - והשמחה היחידה בעולם הבא!

התורה מצווה עלינו לכתוב את הפרשיות הקדושות על מזוזות הבית. יש לכך סיבה בהירה ומאירה. מסביר הרמב"ם בהלכות מזוזה (פ"ו, יג), שמטרת המזוזה היא להזכיר לנו את קיומו של הבורא, בכל שלב בחיים: כשהולכים וכשחוזרים, כשקמים וכשהולכים לישון, כשאוכלים וכשעובדים.

הידיעה הזו, הכתובה בפרשיות, מסייעת לאדם לזכור את צור העולמים, וליישר את דרכו והתנהגותו. היא זו שתסייע לו לנהוג נכון גם כשהוא שקוע בהבלי הזמן. כל החיים אנחנו דואגים: על הפרנסה, על חינוך הילדים, על נחת וכבוד, על הבריאות ועל ההצלחות. עד כמה מעסיקה את מחשבתנו הידיעה הזו, הטמונה במזוזה?

והרי בפועל, זה הדבר היחיד שקובע ושחשוב - ההכרה בבוראנו, הקרבה האמיתית והפשוטה לצור העולמים!

אם נתעמק בדברים, נגלה דבר מדהים: הסיבה לכל ה'חבילות', הכאבים והקשיים של האנשים, היא שהקב"ה רוצה אותם קרובים אליו. זו הדרך שמעוררת אותנו להתקרב לאבינו שבשמיים, כפי מטרת קיומנו. הייסורים מכריחים אותנו להתפלל בכוונה ובתחנונים, להתחבר למלך העולם.

מי שקרוב לד' יתברך יכול לזכות לישועות שאחרים אינם מקבלים. זאת בדומה למקורבים למלך, שזוכים לקבל ממנו השגחה מיוחדת! יוסף הצדיק ודוד המלך סבלו בשנות חייהם הראשונות מביזיונות וקשיים בלי סוף. אחרים במצבם היו חושבים שאין להם אפשרות לעבוד את ד', וחלילה היו נאבדים. אבל הם השכילו להבין שאדרבה, דווקא על ידי הקשיים ביכולתם להשיג קרבת ד' מיוחדת, ועל ידי זה הם זכו לכל מה שזכו! אדם שעתיד לגדול, חייב לעבור קשיים וניסיונות!

זה היה מפליא כל כך, שהמזכירה התקשרה במיוחד לשאול אותי האם אין לנו קרבה משפחתית אליו. זה ארבעים שנה שהיא עובדת במקום, וטרם נתקלה בהנחה כה גדולה.

עם הבשורה הזו קיבלתי סימן משמיים כי ד' שומע תפילות, וודאי שהוא ישלח לי את חמישים האחוזים הנותרים. במעט החסכונות שהיו לנו, שילמנו כמה אלפים בודדים, והמשכנו בהשתדלות, מתוך הבנה שאנחנו כמו בובות. עושים מה שמבינים, ורק ד' שולח את הישועה.

אחד השכנים, שלא סיפרתי לו על הניתוח, דפק בדלת והציע לי מזוזה שהוא כבר לא צריך. ראיתי בכך סימן משמיים שבעזרת ד' ניסע, והכול ילך כשורה. התקשרתי לשני אנשים בעלי השפעה בלוס אנג'לס, אך אלו לא קלטו את המצוקה. הם הציעו שאבוא לעבוד באזור, וככה יהיה לי כסף לשלם...

ביום שלישי, שבוע בלבד לפני הניתוח, בדרכי לגמ"ח פגשתי בחבר מילדות. שוחחנו. הוא נתן לי מספר טלפון של גביר מניו יורק שעוזר בהוצאות רפואיות, והציע לי לבקש מאשתי שתשאיר הודעה טלפונית עם כל הרגש. אשתי שתחיה אמרה שהיא תשאיר הודעה, אך היא לא עומדת להשקיע בתחנונים ובקשות חמות. להתחנן? רק לקב"ה! היא התקשרה למספר שנתתי לה, והשאירה הודעה פשוטה, בה סיפרה כי הבת שלנו עוברת ניתוח בשבוע הבא ועדיין אין לנו מימון, וביקשה לחזור אליה.

זהו. עשינו את כל ההשתדלות. השגתי גמ"ח שאישר הלוואה אחרי המלצות וחתומות של ערבים. סוכם שהכסף יעבור ישירות לבית החולים. בגמ"ח דרשו הבטחה, שאם לא נשיג תרומה ניקח הלוואה בנקאית כדי להחזיר את הכסף.

הבטחתי, אבל בתוך תוכי ידעתי כי זה רק בשביל לבלבל את השטן. היה לי ברור שהקב"ה ישלח לנו.

זהו. יצאנו לדרך בטיסה עם הבת הכל כך יקרה שלנו, עם התחזקות והקשבה לשיחות של אמונה וביטחון, ועם המון המון תפילות. ראינו ניסים מעל הטבע: המטוס נכנס למערבולת אוויר ויצא ממנה לשלום; הבת שלי נתקפה בכאבים, והם חלפו כלעומת שבאו. כל הזמן האמנתי שכל מה שקורה לנו זה רק טוב, שד' עושה לנו רק טוב, והניסים הופיעו בזה אחר זה.

הגענו לניו יורק בדרכנו לטיסת ההמשך, אך שם קידמה את פנינו שביתה: אין טיסות! ככל שזה נשמע מוזר, זה היה נפלא. מישוהו סידר לנו דירה ממש ליד שדה התעופה, וכך יכולנו לנוח כמה שעות.

הבדיקות שטרום ניתוח נקבעו למחרת היום.

באותן שעות עצירה קיבלנו טלפון. ממי? מגבאי הצדקה של הגביר בניו יורק, זה שאשתי השאירה לו הודעה שאין לנו מימון לניתוח. הוא אמר שהוא יעביר את מלוא התשלום לבית החולים!

נשארו לנו בדירה עד למחרת. מוקדם בבוקר כבר הייתה טיסה ללוס אנג'לס, וברוך ד' הגענו בזמן לבית החולים. עם הנחיתה קיבלתי טלפון מהארץ. לשיחה שכזאת כבר מזמן לא יכולתי לצפות. וכך אמרו לי, היישר לתוך האוזן: "משרד הבריאות החליט לאשר את מימון הניתוח באמריקה!" עדכנו את הגבאי מניו יורק ואת הגמ"ח מהארץ. כל האנשים הטובים שרצו לעזור, תעמוד להם זכותם.

ואנחנו יצאנו מכל הסיפור הזה בהודיה גדולה לעושה גבורות ובורא רפואות, עם שתי רגליים בריאות של בתנו, שתאריך ימים, ועם חיוך עצום. ילדינו, שדאגו וגם שמחו יחד איתנו בהגיע הישועה הגדולה, היו נרגשים ביותר, ואחד מהם אמר: "אבא, צריך להגיד לכולם שהכי טוב לבטוח בד'!"

אז אני אומר.

שמחה בלתי תלויה

הגה"צ ר' בן ציון אפל שליט"א, משפיע
בישיבת 'תולדות אהרן':

העולם אומר: 'שאלת חכם חצי תשובה'. בשאלתך אפשר להבחין מיד בהנחת יסוד שקבועה כאן כדבר שאין עליו עוררין, והיא שמחה תלויה בהישג, בהגעה לאיזו תכלית בחיים, שבלעדיה לא שייך להיות בשמחה.

על כן, תחילה יש לבחון מחדש את הנחת היסוד הזו. מסתבר שזה בדיוק מה שתוקע אותך ומונע ממך את השמחה. הרי, אם שמחה תלויה בהשגת שאיפות, כמעט ולא שייך שאדם יהיה בשמחה בעולם הזה. הרי מעט מאוד אנשים בעולם מרגישים כל הזמן כי השיגו הצלחות והגשימו שאיפות. אצל רוב האנשים החיים מורכבים מהרבה מאוד דברים שלא הולכים כפי שהם רצו ותכננו מראש, וגם כשיש להם הצלחות מסוימות פה ושם, לא בטוח שהן תחזקנה מעמד לצחצח. כך שאם אתה תולה את השמחה שלך בהגשמת שאיפות ובהגעה לתכלית - לכאורה מראש אתה יכול להרים ידיים, ולא להיות בשמחה עד ביאת המשיח, כשיהיה התיקון השלם של הבריאה, ורק אז נשמח.

אלא מאי? האמת היא שמחת חיים היא משהו שאינו תלוי במאומה. עצם הזרימה של החיים, העשייה והפעילות, הם לכשעצמם מביאים שמחה. כשהיית נוסע עם ילדיי ללונה פארק בימי בין הזמנים, נהגתי להקדים ולומר להם שאנו לא הולכים ליהנות רק כשנגיע ללונה פארק, כי אם כך נעשה, יכול להיות שבסוף נתחרט על כל הטיול. אם נחכה מדי הרבה זמן לאוטובוס, או אם בדיוק יהיה פקק וניתקע שעותיים באמצע הדרך, ההנאה מהלונה פארק כבר לא תהיה לנו שווה את הטרחה שהשקענו... תמיד הייתי אומר לילדיי, שהחוויה מתחילה ברגע שיוצאים מהדלת. עתה אנו יוצאים לכמה שעות של חוויה והנאה אחת גדולה, וזה מתחיל בהתבוננות בפרחי הנוי שברחוב בדרך לתחנה, וממשיך בהמתנה לאוטובוס ובנסיעה עצמה. הנופים שרואים מהחלון, האנשים שפוגשים בפנים, השיחות שמפתחות בשעת הפקק, והרווחה כשהוא סוף סוף משתחרר...

(מתוך מדור 'רשות הרב')

ההזמנה הגיעה אחרי פרשת המן

מספר ר' סנדר קירשנבויס מבני ברק:

כשהייתי בחור למדתי בישיבה מחוץ לעיר מגוריי, והתגוררתי בפנימייה של הישיבה במשך כל השבוע, כאשר גם ברוב השבתות נשארת בישיבה. האתגר שלי בשבתות היה הסעודות. בישיבה אין חדר אוכל בשבת, וכל אחד צריך למצוא לעצמו מקום שבו הוא יאכל.

בישיבה יש גם בית כנסת. אברכים רבים מתפללים בישיבה, כך שהסדר הוא פשוט: מי שמחפש מקום לאכול, שואל אברך האם הוא יכול לבוא אליו הביתה, וברוך ד', רובם ככולם מוקירי תורה ומכניסי אורחים, והם מארחים בשמחה את תלמידי הישיבה.

למרות כל זאת, פעם אחר פעם קרה שנתקלתי באי נעימות סביב הסעודות. קשה לי לדאוג לעצמי ולהשיג אברך שיארח אותי. אין זה נעים להיות הנוקד שמחפש מקום. אני מעדיף שמישהו יגיש אליי ויזמין אותי, ולא שאני אזמין את עצמי.

הרגשתי שכל העיסוק סביב הסעודות לוקח ממני את מנוחת הנפש ועונג השבת, והחלטתי לסמוך על הקב"ה, שהוא יזמן לי את ההזמנה. אני - מפסיק לחפש מארחים. ביקשתי מד' שיארגן לי את השבת, ואכן כבר כמה שבתות הסדר עובד נפלא: בכל שבת יש מישהו ששם אליי לב, שואל אותי איפה אני אוכל, ומזמין אותי אחר כבוד לביתו.

באותה שבת, אחרי תפילת ערבית, איש לא הזמין אותי לסעוד בביתו. התפילה הסתיימה, ואני לא ידעתי לאן לפנות. היכן אוכל את סעודת ליל השבת? לא היו לי טענות על אף אחד, הן השלכתי את יחסי על ד' ולא על בני אדם. התחזקתי בביטחון בד', והתיישבתי לומר את פרשת המן בהתעוררות, תוך שאני מחזק את עצמי שרק הקב"ה הוא המפרנס היחיד, והוא מכין מזון לכל בריה, וגם לי, הבחור השכוח מהישיבה.

סיימתי את קריאת הפרשה בלב קל. הרגשתי שפעלתי ישועה, והתרוממתי ממושבי בדיוק באותו רגע אני רואה אברך נכנס לבית המדרש. זהו אברך שכבר כמה פעמים הזמין אותי לביתו. "מה אתה עושה כאן?"! השתומם האברך, "איך זה שאין לך איפה לאכול? בוא אליי, יש לנו אוכל בשפע".

נעניתי להזמנה בשמחה ושאלתי אותו, "ומה אתה עושה כאן? איך זה עלה בדעתך לחזור לכאן ולמצוא אותי?"

והאברך ענה, "הביאו לי לכאן קופסה של סלט שחמותי הכינה, ושכחתי אותה. לכן חזרתי". ראיתי בחוש את כוחה של פרשת המן. מה זה שהקב"ה מכין מזון. האברך יכול היה להתייחס מהקופסה, או להחליט שדי לו ליהנות מהסלט רק למחרת בבוקר. אבל הוא חזר במיוחד כדי להיות הישועה שלי.

שליח נאמן

מספר יהודי מבני ברק:

בחסדי שמיים אני מנהל גמ"ח של יד שנייה. אנשים מוסרים לי רהיטים טובים שהם כבר לא צריכים, ואנשים שקוקים להם באים לקחת אותם. אני שמח לעמוד בדיוק במקום הזה, בו רואים איך הקב"ה מזמן לכל אחד את מחסורו.

יום אחד נכנס אברך ובחר לו שולחן וכיסאות לסלון. הם היו במצב מצוין, טובים, חזקים ויפים. הוא התלהב ממש, ואמר שהוא רוצה לקחת אותם. סיכמנו שהוא יזכה בהם.

ברגע שהוא יצא נכנסה אישה, ראתה את השולחן והכיסאות, ומיד אמרה שהיא רוצה אותם. אמרתי לה, "ממש לפני כמה רגעים היה כאן מישהו, וסיכמתי איתו שהשולחן והכיסאות יעברו אליו".

האישה לא הראתה סימני אכזבה, אלא אמרה מיד בביטחון מלא, "אני מאמינה שאם השולחן והכיסאות האלו צריכים להיות שלי, הם יגיעו אליי עד הבית, ברחוב פלוגי".

כעבור זמן מה הגיע האברך עם רכב הובלה, ולקח את השולחן והכיסאות.

עברו שעותיים, והאישה הגיעה שוב לגמ"ח, כולה התפעלות והתרגשות: "ד' באמת שלח לי את השולחן והכיסאות! הם הגיעו אל ביתי שברחוב פלוגי..."

שמחתי שהיא השיגה את מבוקשה, ונשארת עם תמידה גדולה. במו עיניי ראיתי את האברך לוקח את השולחן והכיסאות. הייתי בטוח שהוא מוביל אותם אל ביתו, האם השתבש משהו בדרך?

התקשרתי אליו ושאלתי אותו על כך, והוא ענה לי, "כשיצאתי החוצה מהגמ"ח, עוד הספקתי לשמוע את האישה שאומרת שהיא בטוחה שאם ד' רוצה, הוא ישלח לה את הרהיטים עד הבית. היא דיברה באמונה שכזאת, שהרגשתי שאני ממש רוצה שזה יתקיים. החלטתי לוותר, ולא רק זה, אלא לעזור ולהביא לה את השולחן והכיסאות עד הבית".

לאברך הייתה זכות גדולה להיות שליח נבחר, מלאך עם מידות טובות, שהביא לאישה את מה שהקב"ה שלח לה. היא האמינה, וקיבלה מיד. הוא האמין שד' ישלח גם לו את מה שהוא צריך,

× כובע ישועה ×

מספר אברך מצפת:

הבן שלי הגיע הביתה לשבת, אחרי שבוע שלם בו היה בישיבה. זו הנחת שלי, לראות אותו חוזר עם כל התורה שהוא למד במשך השבוע. הפנים שלו מאירות; אמנם הכובע... לא כל כך מאיר. שמתי לב לזה, אבל מה יכולתי לעשות? לא ראיתי את עצמי מוציא עכשיו כאלף שקלים על כובע חדש.

התפללתי לד' שישלח לו כובע. לא נתתי לקב"ה רעיונות איך לעשות את זה, ובכל מקרה לא היו לי כאלו... גם לא ביקשתי כסף לכובע, אלא כובע, כפשוטו. ביקשתי שהבחור שלי אשר זכיתי בו, הילד שראשו מלא תורה, יחבוש כובע ישועה לראשו.

הבחור מצידו אמר לי, "אבא, הכובע שלי כבר קצת ישן", ואני - הנהנתי בראשי והסכמתי עימו. הבנתי שהוא מצפה להרבה יותר מהנהון. הוא בעצם מבקש כובע. וכי ממי יבקש, אם לא מאבא? אבל עשיתי עצמי כלא מבין זאת, על אף שביני לבין עצמי זכרתי היטב את בקשתו שביקש ברמז. ובכן, עשיתי ממש מה שהוא עשה, רק בלי רמזים, וביקשתי כובע מאבא שבשמיים. וכי ממי אבקש, אם לא מאבא?

במשך השבת כולה התנהג הבחור החשוב, שכובעו אינו תואם את חשיבותו, באצילות. הוא לא הזכיר מאומה. היו לו הרבה הזדמנויות לרמז על מצבו של הכובע, אילו רק היה רוצה לעשות זאת, אבל הוא לא אמר מילה. האיר פנים, שר זמירות ותשבחות והשתתף בתפילות, הכול בנועם ובשמחה. הערכתי אותו מאוד על כך. ידעתי שהוא מתאפק מלדבר על מה שאין מדברים עליו בשבת.

שבת קודש עברה עלינו בנעימים, ובמוצאי שבת, טרם עלה הכובע לדיון, קיבלתי טלפון מאחד מחברי הקהילה. "שבוע טוב!" הוא בירך אותי, "דרישת שלום מהבחור שלך. איזה רושם נפלא הוא עושה! אילו תפילות, איזה חן!"

המילים שלו עשו לי טוב על הלב, ואני בירכתי לבורא כל עולמים על המתנה הזאת שזכיתי בה. אותו אברך נחמד המשיך ואמר, "ראיתי את הכובע שהבן שלך חובש. זה לא נראה כל כך טוב. אני רוצה לקנות לו כובע חדש! שילך לחנות, ואני אשלם על זה!"

ככה, פשוט, בלי שאדבר, בלי שאבקש, בלי שאנסה להשיג הנחה או סבסוד או תרומה או יד שנייה. כלום לא עשיתי, פרט לתפילה כזוהר. הרגשתי שזה בזכות שהבן שלי שמר כל כך יפה על ההלכה שלא לדבר דברי חול, ולא הזכיר את עניין רכישת הכובע במשך כל השבת. הכובע הגיע אליו באופן שלא יכולתי לדמיין מראש. נו, כבר אמרתי לכם, הן לא היה לי שום רעיון איך להשיג אותו. רק התפללתי.

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחידוקים מן החיים

הבוטחים בהשם

לכבוד מערכת 'השגחה פרטית'

ברצוני להביע את התפעלותי מעלונים הנפלאים, המביאים חיזוק ואמונה לכלל ישראל.

אוסף את חלקי בסיפור שאירע עימי, ושעשוי לחזק את כולנו, במצבים שכולנו חווים מפעם לפעם:

בדרכי הביתה התקשרה רעייתי וביקשה שאקנה שני מצרכים מסוימים. סטיתי מדרכי והגעתי לסופר גדול, לקחתי את המוצרים והלכתי לקופה. שם, חשכו עיניי... עגלות רבות המלאות בכל טוב, המתניו בתור הארוך.

במחשבה ראשונה רציתי לעזוב את המקום וללכת לקנות את הדברים במקום אחר, אולם, אז עלה בדעתי, שאם נגזר עליי להתעכב שעה ארוכה - אתעכב, אם לא כאן אז במקום אחר. ואם כך, מה זה משנה היכן אתעכב... וכך נעמדתי בסוף התור ושני מוצרים ביד.

החלטתי שבמקום להתאכזב ולרטון, אזמר בשקט 'מזמור לתודה'. בחיוך מוסתר חזרתי על פרק ק' בתהילים. זה אורך דקה, ולכן

אמרתי שוב, ושיננתי.

בפעם החמישית, פנה אליי אי מי מהתור, שלו עגלה מלאה: "יש לך רק שני מוצרים, למה אתה מחכה את כל התור הזה?"

השבתי ביובש, שאיני אוהב להידחק באמצע התור. האיש משך בכתפיו והחליט לעשות מעשה: ניגש לכל אחד מהעומדים בתור וביקש שאהיה לפניו. מאחר שלא אני הייתי השואל, כולם הסכימו באדיבות. וכך, תוך כמה דקות הייתי מחוץ לחנות, כשפי מלא הודיה לה' יתברך...

יהי רצון שיהיו דברים אלו לחיזוק לרבים, לקבל כל דבר בסבלנות ורק להודות לה'.

בברכה מרובה

בנימין דייק, בית שמש

מעין זר

מספר שלום זאב בלום מטבריה:

בתלמוד התורה שלנו נהוג לצאת לטיול שנתי שנערך בנחלים ובמעיינות שונים שאינם רחוקים כל כך מטבריה, העיר שבה אני גר.

באזור הצפון קיימים מעיינות רבים ונחלים יפהפיים, הפותחים את הלב

בהתפעלות ובהתרגשות מנפלאות הבריאה ומיפיה של ארצנו הקדושה. עד כאן הכל נשמע מקסים וטוב, אה, לצערנו כבר מספר פעמים קרתה תקלה, שגרמה לכתות שלמות לשנות את המסלול של הטיול ברגע האחרון. היה זה כאשר הגיעו האוטובוסים אל הנחל או המעין, וגלו שקבוצה של מטילים שאינם שומרי תורה ומצוות הגיעה למקום לפנינו.

בתלמוד התורה שלנו מקפידים מאד שלא יהיו במקום הטיול מטילים שאינם לרחנו: ילדים טוהרים ויראי שמים לא יכולים לרדת למעין כשיש בשטח קבוצה נוספת. וכשזה קורה, האוטובוס פשוט נוסע למקום אחר.

בבקר שבו יצאה הכנה שלי לטיול, היה חשש רציני שהמעין שאליו אנו נוסעים יהיה כבר 'תפוס'. בנסיעה החלטנו להתפלל יחד בכונה שלא יהיו אנשים במקום, ושנוכל להיות שם לפי התכנית. ואכן, כשהגענו שמחנו לגלות שהאתר כלו ריק, ושומר משמים רק בשבילנו!

נהנינו מנפלאות הבריאה בלי שום מפריעים, שרנו שירי רגש לקול המים הזורמים, ורק כשסימנו את הסיכוב כלו וחזרנו אל האוטובוס - התחילו להגיע לשם קבוצות נוספות. ד' שמע לתפלתנו!

הצלה ברגע הנכון

מספר ישראל קרליב:

יום אחד, כשאמי בקשה ממני לקנות כמה דברים במכולת, הצעתי לה שאקח אתי לקניה את שתי אחיותי הקטנות. רציתי מאד לשמח אותה, וידעתי כמה זה יכול להקל עליה.

כך צעדנו ברחוב: אני הובלתי את העגלה שבתוכה ישבה אחותי התינוקת, ולצדי הלכה לאט-לאט אחותי בת השנתיים, כשהיא נעצרת להתבונן בכל צפור ובכל רכב חולף.

אני זוכר איך זה קרה, כנראה נסיתי להביט במשהו רחוק, אך בכל אופן, פתאום גליתי שהיא לא לדי!

מבט קצר הצדה אל הכביש, גלה לי שהיא רצה הישר אל אמצע הכביש. כנראה רצתה לראות את הרכבים מקרוב... "ד' ישמרו! רק שהיא לא תדרס!" נבהלתי כל כך, עצרתי את העגלה ורציתי לרוץ אליה, אך מפנת הרחוב כבר מהר לכוננו אוטובוס. היתה לי חצי שניה של התלבטות, בה לא ידעתי מה אני יכול לעשות. כבר דמיינתי משהו נורא שקורה...

בדיוק באותו רגע גורלי, הופיעה לפתע אחותי הגדולה במדרכה השניה, מעבר לכביש. היא היתה קרובה יותר לאחותי הקטנה, וכשקלטה מה קורה - רצה, תפסה אותה ושבה למדרכה במהירות.

"איה ידעת להגיע בדיוק הרגע?"

שאלתי אותה, מתנשף מבהלה,

אחרי שהו עברו את הכביש

בבטחה חזרה אלי. "לא

אני ידעתי", היא ענתה

בהתרגשות, "משמים גרמו

לי להגיע ברגע הנכון!"

עולים לירושלים

מספרים ילדי משפחת זידה מחיפה:

לגור בירושלים זה החלום שלנו, חלום שאנו מגשימים רק פעם בשנה, לשבוע אחד. בין הזמנים זה הזמן שבו אנו זוכים להחליף דירה עם משפחה מירושלים, המעניקת לנו שבתנו שבתיהם. בכל פעם אנו נמצאים בדירה של משפחה אחרת.

אבא שלנו מתחיל לברר על דירות רק אחרי ימי בין המצרים. בשנה שעברה, לאחר תשעה באב הוא החל לחפש משפחה שתתן להחליף אתנו דירה, אך לא מצא אף אחד. הוא אמר לנו להתפלל והתחלנו להוסיף לתפלת שחרית בקשה: "אבא ד', אנחנו רוצים לזכות להיות בירושלים, עזר לנו למצא דירה!"

עברו כמה ימים עד שמצאנו משפחה אחת שמעניקת להחליף אתנו דירה.

אבל... כשאבא שלנו התקשר לסכם אתם סופית, פתאום הם התחרטו.

הוא נסה להתקשר למשפחה אחרת, אך הם לא ענו...

היה נראה שהגיע הזמן לותר על החלום.

עבר יום, והטלפון של אבא שלנו צלצל. המשפחה הראשונה הודיעה שבסוף הם כן מעוניינים. הוא סכם אתם בשמחה. בינתיים גם הטלפון שבבית צלצל, ואנו הילדים ענינו, ושמונו לשמע שזו המשפחה השניה שהתענינה בהחלפה. אמרנו להם שאנחנו רוצים להחליף אתם דירה, והם שמחו מאד.

כשאבא שלנו חזר, הוא הפתע לשמע על כך. הוא שאל באלו ימים הם רוצים להחליף אתנו דירה,

וחיוך גדול האיר את פניו.

"השנה נהיה בירושלים

שבוע וחצי!" הוא בשור לנו.

"יש לנו שתי דירות, וזה

מספיק בדיוק! חבל שלא

התפללנו על זה כל שנה!

תראו מה הרווחתם..."

הודעות פינת

ילדים יקרים!
בכל יום ראשון עולה סיפור חדש מאת המחנך
הנודע הרב קלמן רוזנברג שליט"א.
קו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

ילד יקר! ראית השגחה פרטית?
שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הכנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת השפה) והקלט את הסיפור שלך.

בני משפחת גמבש כשחפצים אותנו בספור
ההצלה המפלא שהתרחש עמם השנה,
באחד מלילות ניסן...

נְשִׁיחַ ההצלה

פרק 1
מתוך 4

מספר הרה"ח ר' יוסף כ' שליט"א:

לפני כחודשיים עברתי תקופה לא פשוטה: בני הבכור, בן השבע עשרה, היה אמור להתקבל לשיבה מסוימת שכל ליבו היה נתון לה. הוא התכוון, התפלל וציפה, אבל אז התקשרו אליי ואמרו: "השנה אין מקום". פשוט ככה. והילד נשבר.

באותו ערב ישבתי ולא ידעתי מה לומר לו. ניסיתי לחזק, אבל הרגשתי שהמילים שלי לא מספיקות. ואז נזכרתי במשפט ששמעתי בקו 'השגחה פרטית' רק שבוע קודם לכן: "הדלת שנסגרת בפניך - זו לא טעות. זו כתובת". החלטתי להשמיע לבני את אותו שיעור, וקיוויתי שזה יעזור לו.

הוא האזין בשתיקה. בסוף השיעור הוא אמר לי רק משפט אחד: "אבא, אם ככה - אז יש ישיבה אחרת שמחכה לי". לא היה לו מושג איזו, אבל הוא אמר את זה בביטחון של ילד שקיבל כלים.

עברו שלושה ימים, ואז התקשר אליי ראש ישיבה שלא הכרתי, ממוסד אחר לגמרי, ואמר: "שמעתי על הבן שלך מחבר משותף שלנו. יש לנו מקום אחד שהתפנה השבוע, ולא ידעתי למי להתקשר - אבל המספר שלך עלה לי בראש". מקום אחד. השבוע הזה. בדיוק.

כשבני נכנס לישיבה החדשה, הוא גילה שזו בדיוק הסביבה שהוא היה צריך - יש שם ראש ישיבה שמתאים לאופי שלו, ועוד נתונים שגרמו לו להבין שהישיבה הראשונה כנראה לא הייתה מתאימה לו.

כשסיפרתי לו על השיחה המחזרה עם ראש הישיבה, הוא חיך ואמר לי: "אבא, זוכר מה אמרת לי? שזו לא טעות, זו כתובת". כן, בני. בדיוק כך.

מאז אני מבין: לפעמים הקב"ה סוגר דלת לא כדי להעניש, אלא כדי לכוון אותנו לדלת הנכונה - זו שלא ידענו שקיימת!

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-30-11-300 בשלוחה 9/9

✕ המקום: אלעד

✕ נקודת החלוקה: לב שכונת 'נחלים', ליד דלת ביתו של המפיץ.

רחובות העיר אלעד, שכונת הנחלים: שכונה שבה הכול קרוב - הבתים, השכנים, הלבבות. באחד הבתים שברחוב יונתן בן עוזיאל, מדי תחילת שבוע מתרחש דבר קטן ועמוק: המפיץ מניח בשקט ערימת עלוני 'השגחה פרטית' ליד הדלת.

העלונים לא מחכים זמן רב. השכנים כבר יודעים; הם עוברים, מציצים ולוקחים. לאט-לאט עוברת השמועה מפה לאוזן: יש עלונים ליד הדלת של משפחת דייטש... והאנשים מגיעים.

ולא רק מגיעים - אלא גם ממשיכים: מספר שכנים שנגע העלון בליבם, החלו מצידם להעביר תרומות ישירות למערכת, ולקחו על עצמם להפיץ הלאה. כי כשאדם מתחזק, הוא רוצה לשתף. הוא רוצה שהשכן, שחבר הכולל ושכן המשפחה - יקבלו גם הם את הניצוץ הזה.

כל העת נשאל המפיץ: "יש עוד? אפשר עוד?". הצמא גדול. ומה שמגלה המפיץ שבוע אחרי שבוע, זהו חוק פשוט: ככל שמביאים יותר עלונים - כך גדל הביקוש. לא פוחת, לא מספק; גדל.

כי דיבורי אמונה וביטחון - אין להם שובע. הנפש תמיד מוכנה לעוד.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותזוהי חלק מזיכוי הרבים. הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

בס"ד

תוכנית בין הזמנים
עם הפתאות איוחדות לכל העלונים!

בכל יום מימי בין הזמנים
בשעה 2:00 בצהריים בדיוק!!!

בקו "השגחה פרטית": 1700-552-555 שלוחה 0

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי,

ותזכה לישועות בכל העניינים!

התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

✕ לעילוי נשמת הרב אברהם מאיר בן חנוך העניך ז"ל

✕ יעקב מרדכי בן גינעדל חסידה לפרנסה ברווח והרחבת הדעת

✕ ד. י. מ. ב. מ. לזיווג הגון ואמיתי משרוש נשמתו בקלות ובמהרה בניין שלם בניין עדי עד

מפיצים
אמונה
לכל יהודי
בכל העולם

העלון יוצא לאור גם באידיש ובאנגלית | לקבלת העלון במייל שלחו בקשה לכתובת B023011300@GMAIL.COM

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9
או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנוז.

תכלית העלון הוא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמוע קריאת התורה.